

Χειροτονία διακόνου

ην Κυριακή, 6 Σεπτεμβρίου, κατά τη διάρκεια της θείας Λειτουργίας στον ιερό ναό Αγίου Προκοπίου στο Μετόχιο Κύκκου στη Λευκωσία, ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κύκκου και

Τηλλυρίας κ.κ. Νικηφόρος χειροτόνησε σε διάκονο το θεολόγο Νικόλαο Κούτσιο. Ο νεοχειροτονηθείς, κατάγεται από το χωριό Μαραθόβουνος. Είναι τέκνο της υπερπολύτεκνης οικογένειας του πρεσβυτέρου Λοΐζου και της Θεοδώρας. Σπούδασε Θεολογία στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, ενώ πρόσφατα ολοκλήρωσε με επιτυχία τις μεταπτυχιακές του σπουδές στη Θεολογική Σχολή του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Είναι νυμφευμένος με τη φιλόλογο Χρυστάλλα Νικολαΐδου, με την οποία απέκτησαν δύο υιούς, το Νικόλαο και το Λοΐζο.

Κατά την εκφώνηση του λόγου του προς τον νεοχειροτονηθέντα, ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κύκκου και Τηλλυρίας, μεταξύ άλλων, τον κάλεσε να κρατεί πάντοτε ψηλά τη σημαία της πίστεως και της αρετής, για να φωτίζει με το παράδειγμά του τους ανθρώπους. Τον κάλεσε, επίσης, να έχει απεριόριστη, ανιδιοτελή και απροσωπό-

ληπτη αγάπη προς όλους αδιακρίτως τους ανθρώπους και να ευεργετεί, να βοηθά και να προσφέρει, κατανοώντας την αξία των λόγων του Κυρίου: «Μακαριώτερόν εστι διδόναι μάλλον ή λαμβάνειν». Παρότρυνε, επίσης, το χειροτονηθέντα να προσέχει πολύ τον εαυτό του. Να προσπαθεί να είναι σε όλα άσπιλος και άψογος και αίροντας ψηλότερα το φρόνημά του να εργάζεται με σύνεση και σοβαρότητα στον Αμπελώνα του Κυρίου.

Ο Πανιερώτατος εξέφρασε την ακράδαντη πεποίθηση πως, με τη βοήθεια του Θεού, ο χειροτονηθείς θα αναδειχθεί αντάξιος των προσδοκιών της Εκκλησίας, τονίζοντας πως ασφαλή εχέγγυα για μια δόκιμη σταδιοδρομία αποτελούν η ενάρετη πολιτεία του, η θεολογική μόρφωσή του, το άκραιο του χαρακτήρα του, μαζί με τη χρηστή διαγωγή και την αγαθότητα της καρδιάς του.

Ευχόμαστε στο νεοχειροτονηθέντα διάκονο, πατέρα Νικόλαο, «πληρότητα διακονίας εν Κυρίω».

Η ομιλία του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Κύκκου και Τηλλυρίας κ.κ. Νικηφόρου έχει ως εξής:

Ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κύκκου και Τηλλυρίας κ.κ. Νικηφόρος, ενώ απευθύνει λόγους μεστούς θεολογικού νοήματος και πατρικής αγάπης στον νεοχειροτονηθέντα

«Αγαπητέ Νικόλαε,

Ὁ πόθος σου νά ἐνταχθεῖς στους μαχητές τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί νά συγκαταριθμηθεῖς στήν ἱερώνυμη φάλαγγα τῆς Ἐκκλησίας ἐκπληρώνεται σήμερα.

Μετήχάρη τοῦ Παναγίου καί τελεταρχικοῦ Πνεύματος ἀξιώθηκες σήμερα τῆς ἀνόδου σου στόν πρῶτο τῆς ἱερωσύνης βαθμό.

Διά τοῦ καλέσαντός σε Θεοῦ ἐτέθης λύχνος ἐπί τήν λυχνίαν, γιά νά λάμπεις μεταξύ τῶν ἀνθρώπων μέ τό ἦθος σου, τή μόρφωσή σου καί τό παράδειγμά σου. Εἶμαι βέβαιος ὅτι γνωρίζεις ποῖος πρέπει νά εἶσαι, ὡς κληρικός, καί πῶς πρέπει νά πολιτεύεσαι. Ἔμαθες καί ἐδιδάχθης, καί σαφῶς γνωρίζεις, πῶς ὁ κληρικός κάθε βαθμίδας ὀφείλει νά διάγει καί νά πολιτεύεται κατά τό ὑπόδειγμα Ἐκείνου, πού διακήρυξε: «Ἐγώ εἰμι ἡ ὁδός, καί ἡ ἀλήθεια, καί ἡ ζωή», Ἐκείνου πού εἶναι «χθές καί σήμερον ὁ Αὐτός καί εἰς τοὺς αἰῶνας» Ἐκείνου πού, ἄν καί τέλειος Θεός, ἔγινε ἄνθρωπος, γιά νά ἀποτελέσει τό αἰώνιο παράδειγμα πρὸς μίμηση, τό αἰώνιο πρότυπο βίου.

Σήμερα, σέ μιὰ ἐποχή ὑλιστικῆς λαίμαργίας, πού λαχταρᾷ τόν ἴλιγγο τῶν ἀπολαύσεων καί πού ὀδηγεῖ σέ παροξυσμό τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ μας, ἀποφλοιώνοντας τίς

ψυχές ἀπό κάθε πνευματική καί μεταφυσική ἀνησυχία, οἱ κληρικοί πρέπει νά εἶναι τά ὀδοφράγματα τοῦ πνεύματος, πού θά κρατήσουν ἄμυνα στήν ἐπέλαση τοῦ κακοῦ, στή σαρωτική πνοή τοῦ ὑλισμοῦ καί τοῦ μηδενισμοῦ. Στους σημερινούς χαλεπούς καιρούς, πού δυσμάχητη καί ἀσφυκτική εἶναι ἡ δύναμη τοῦ ἐγκόσμιου κακοῦ καί ἀστείρευτες οἱ πηγές τῆς ἁμαρτίας καί ὁ ἄνθρωπος ἀδυνατεῖ νά ἀνεύρει τά ὑψηλά πεπρωμένα καί τόν θεῖο του προορισμό, ἀλλά ἀντίθετα ἀμαυρώνει καί ζοφώνει τή θεία του εἰκόνα, ὁ κληρικός πρέπει νά ὑψώνεται ὡς ἀνάχωμα, ὡς ὀδόφραγμα, καί νά παλεύει, ὥστε νά μὴ σαπίσει ἡ ζωή, καί καταντήσει ἐντελῶς παραλογῆ.

Σήμερα, πού ὁ ἄνθρωπος θεοποιεῖ τή λογική του. Θεοποιεῖ τίς κατακτήσεις του, τά ἐγκόσμια ἐπιτεύγματά του, καί, οἰνοβαρῆς ἀπό τήν ψυχική αὐτή μέθη, ἀρνεῖται τήν ψυχή του, καί ζεῖ κατά τή ρήση τοῦ Μεγάλου Βασιλείου μέ τρόπο «βοσκηματώδη», χωρίς δηλαδή νά νιώθει τό ρῖγος τοῦ ἱεροῦ καί τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ στήν ὑπαρξή του καί στόν κόσμο, ὀφείλει ὁ κληρικός κάθε βαθμίδας νά εἶναι φωτεινός καί φωτοδότης. Ἄνθρωπος μέν

«Προσφέρεται ὁ ευλαβέστατος δούλος τοῦ Θεοῦ Νικόλαος τοῦ χειροτονηθῆναι εἰς διάκονον...»

«Ησαΐα χόρευε... Άγιοι Μάρτυρες οι καλώς αθλήσαντες...»

«σάρκα φορῶν καί τόν κόσμον οἰκῶν» κατά τόν ἅγιο Ἰσίδωρο τόν Πηλουσιώτη, ἀλλά ἄνθρωπος ἀγωνιστής, στρατευμένος στόν ἀγῶνα γιά τήν ἠθική τελείωση καί πνευματική ὀλοκλήρωση, πιστός στήν τοῦ Θεοῦ παράταξη, στήν ὀρθόδοξη πίστη καί στήν πορεία τῆς ἀρετῆς, γιά νά λάμπει ὡς φωτεινό μετέωρο καί νά καταυγάξει τόν σκοτεινό ὀρίζοντα τοῦ ἀνθρώπου.

«Νῆφε, λοιπόν, ἐν πᾶσι», ἀγαπητέ Νικόλαε, «κακοπάθησον, γενοῦ τύπος ἐν πίστει καί ἀγάπῃ», γιάτί «οὐδεῖς στεφανοῦται, ἐάν μή νομίμως ἀθλήσῃ», κατά τήν Παύλεια ρήση. Ἀπαιτεῖται ἀγῶνας. Πρέπει νά ἀγωνιστεῖ κάποιος, γιά νά στεφανωθεῖ.

Μή σέ ἀποθαρρύνει τό φαινόμενο, τό διαχρονικό φαινόμενο, τῆς πολεμικῆς κατά τῶν κληρικῶν. Τό προεῖπε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος πρὸς τοὺς μαθητές του: «Ἴδού ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων» καί σέ κάποια ἄλλη περίπτωση προειδοποίησε τοὺς μαθητές του καί τοὺς διαδόχους τῶν μαθητῶν του: «Εἰ ἐμέ ἐδίωξαν καί ὑμᾶς διώξουσιν». Γνώριζε, λοιπόν, πῶς, ἂν οἱ ἄνεμοι τῆς ἀρνήσεως εἶναι ἰσχυροί, ἰσχυρότερος ὅμως εἶναι ὁ Δομήτορας τῆς Ἐκκλησίας καί κυβερνήτης τοῦ κόσμου Χριστός.

Σήμερα, στοὺς ἀρνησίφωτους αὐτοὺς καιροὺς, ὅπου ὁ κόσμος, παρά τὰ φῶτα τῶν ἐπιστημῶν καί τῶν τεχνικῶν του προόδων, παραδέρνει μέσα στά σκοτάδια τοῦ κακοῦ, καί ζεῖ μέσα σέ μιά κοινωνία πλησμονῆς καί καταναλώσεως, πού ἐκτρέφει τήν καθολική ἀθεΐα καί τόν συνολικό ἀπανθρωπισμό, καί τό μαζικό παραλήρημα τῆς ὀδυνηρῆς ἡδονῆς, ἡ πίστη σου νά ἔχει πρέπει τή φλόγα ἐκείνη τῆς ἐποχῆς τῶν κατακομβῶν. Νά εἶναι δηλαδή, πίστη θερμή, ζωντανή φωτιά, πού καίει, καί κινεῖ σέ ἔργα ἀρετῆς καί ἀγάπης.

Σήμερα εἶναι ἀνάγκη νά ἀνάψει καί πάλι ἡ φλόγα τῶν κατακομβῶν, χωρίς κατακόμ-

βες καί διωγμούς, γιάτί κατά τόν χαλκέντερο Ὀριγένη: «ὁ καιρὸς τῆς εἰρήνης εἶναι καλὸς γιά τόν Σατανᾶ, γιάτί κλέβει ἀπὸ τήν Ἐκκλησία τοὺς μάρτυρες τῆς». Ψηλά λοιπόν νά κρατεῖς πάντοτε τή σημαία τῆς πίστεως καί τῆς ἀρετῆς, γιά νά φωτίζεις στό πέρασμά σου τοὺς ἀνθρώπους. Ἀναμμένη νά ἔχεις πάντοτε τῆς ψυχῆς σου τή δάδα καί νά μὴν ὑποστείλεις ποτέ τή σημαία τοῦ ἀγῶνα, τή σημαία τῆς πίστεως καί οὐδέποτε νά λιποτακτῆσεις.

Ἄσκησε, ἀγαπητέ Νικόλαε, τόν ἑαυτό σου στήνταπεινώση καί τήν ὑπακοή. Ἀμφοτέρα εἶναι θεῖα. Τά βίωσε ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος «ἐταπεινώσεν ἑαυτόν μορφῆν δούλου λαβὼν, ἐν ὁμοιώματι... ἄχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ».

Νά μὴν ξεχνᾶς ποτέ ὅτι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ τήν ταπεινοφροσύνη ἀναγορεύει βάσιν πάσης ἄλλης ἀρετῆς. Μόνο ἡ ταπεινοφροσύνη χαριτώνει τήν ψυχὴ καί φωτίζει τόν νοῦν στήν κατανόηση τῶν Εὐαγγελικῶν κηρυγμάτων.

Ἡ προσευχή ἐπίσης νά εἶναι τό καταφύγιό σου σέ κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς σου, νά εἶναι ἡ μυστικὴ ἐκείνη πηγὴ ἀπὸ τὴν ὁποία νά ἀντλεῖς ἀνακούφιση καί ἐνίσχυση. Ἀλλά νά ἔχεις καί τὴν ἀπεριόριστη, ἀνιδιοτελεῆ καί ἀπροσωπὸληπτη ἀγάπη πρὸς ὅλους ἀδιακρίτως τοὺς ἀνθρώπους καί δαμιλεῖ τῆ χειρὶ νά εὐεργετεῖς, νά βοηθᾶς, νά προσφέρεις, κατανοῶντας τὴν ἀξία τῶν λόγων τοῦ Κυρίου: «Μακαριώτερόν ἐστιν δίδόναι μᾶλλον ἢ λαμβάνειν». Ὅλα, ὅμως, αὐτὰ δέν ἔχουν καμμιὰ ἀξία, καί δέν μποροῦν νά φέρουν τὴ θεῖα συγχώρηση, ἂν δέν συμπληρωθοῦν μὲ τὴ συγγνωμικότητά μας πρὸς τό συνάνθρωπό μας: «Ἐάν ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καί ὑμῖν ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ Οὐράνιος, ἐάν δέ μὴ ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδέ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν», μᾶς προειδοποιεῖ ὁ Κύριος στό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο.

Γενικά καί ἐν κατακλεῖδι, νά προσέχεις πολὺ τόν ἑαυτό σου. Νά εἶσαι σέ ὅλα ἄσπιλος καί ἄψογος, καί, αἶροντας ὑψηλότερα τό φρόνημά σου, νά ἐργάζεσαι μὲ σύνεση καί σοβαρότητα στόν Ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου.

Ἀγαπητέ Νικόλαε,

Ἔχω ἀκράδαντη τὴν πεποίθηση ὅτι μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ θά ἀναδειχθεῖς ἀντάξιος τῶν προσδοκιῶν τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀσφαλῆ ἐχέγγυα δόκιμης σταδιοδρομίας ἀποτελοῦν ἡ ἐνάρετη πολιτεία σου, ἡ θεολογικὴ μόρφωσή σου, τό ἀκέραιο τοῦ χαρακτήρα σου, μαζί

«Άξιος ...»

μέ τή χρηστή διαγωγή σου καί τήν αγαθότητα τῆς καρδιάς σου.

«Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί Πατρός καί ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶη μετά σοῦ». Ἀμήν.

Απαντώντας στην ομιλία του Πανιερωτάτου, ο νεοχειροτονηθείς διάκονος, πατήρ Νικόλαος Κούτσιος, είπε τα ακόλουθα:

«Πανιερώτατε,
Μητροπολίτα Κύκκου και Τηλλυρίας
κ. Νικηφόρε,
Τίμιον Πρεσβυτέριον, ευλογημένη
του Κυρίου Διακονία,

Εκλεκτή και συνεκλεκτή σύναξη των πιστών.

Δέος βαθύ με συνέχει και ιερός φόβος με διακατέχει. Διότι, πριν από ολίγο, δια της επικλήσεως του Παναγίου και Τελεταρχικού Πνεύματος και δια των τετιμημένων χειρών σας, Πανιερώτατε Πάτερ και Δέσποτα, έλαβα τη χάρη του Θεού και αξιώθηκα να εισέλθω «εις το ενδότερον του καταπετάσματος, όπου οι Άγγελοι παρακύψαι ου δύνανται», και έχω καταστεί διάκονος της του Χριστού Εκκλησίας. Το μυστήριο τούτο, το οποίο πηγάζει από το πρόσωπο του μοναδικού Αρχιερέα Χριστού και παραδόθηκε στην Εκκλησία την ημέρα της Πεντηκοστής, έρχεται να βρει την εφαρμογή του και στη δική μου ταπεινότητα.

Αν στη Π.Δ. ο Θεός εντέλλεται στο Μωϋσή, που έτρεχε προς τη φλεγόμενη αλλά μη κατακαιομένη βάτο, να αφαιρέσει τα σανδάλια του,

γιατί πλησιάζει σε τόπο άγιο. Και αν ο Πατριάρχης Ιακώβ, μετά το όνειρο της ουράνιας κλίμακας, αναφωνούσε «ως φοβερός ο τόπος ούτος», πόσο μάλλον αγιότερος και φοβερότερος είναι ο τόπος της Αγίας Τράπεζας, πάνω στην οποία θύεται και από την οποία προσφέρεται ο αμνός και Λόγος του Θεού, υπέρ της του κόσμου ζωής και σωτηρίας.

Είναι επομένως γι' αυτούς τους λόγους που συνέχομαι από δέος και συγκλονισμό.

Αν όμως αποτολμώ το εγχείρημα τούτο, δεν το πράττω, γιατί πιστεύω ότι είμαι άξιος. Αποπειρώμαι, στηριζόμενος στην άκρα φιλανθρωπία και αγάπη του Κυρίου Ιησού Χριστού και Θεού μου, τον οποίο, εν ειλικρινεία καταθέτω, αγαπώ εκ βάθους καρδιάς.

Κατά τον Απ. Παύλο, κανένας από μόνος του δεν μπορεί και δεν έχει το δικαίωμα να λαμβάνει την πρωτοβουλία για την τιμητική θέση της Ιερωσύνης, αλλά μόνον, «ο καλούμενος υπό του Θεού».

Αυτός, πιστεύω, ο Κύριος και ο Μέγας Αρχιερέας, με την επίσκεψη του Παρακλήτου Πνεύματος, ήταν εκείνος που έβαλε στην καρδιά μου από πολύ καιρό τον πόθο της Ιερωσύνης. Αυτός με προστάτευσε και με προφύλαξε από πολλές δυσκολίες και πειρασμούς. Τώρα, ανακρίνοντας και αναθεωρώντας τον εαυτό μου, μέσα στο δρόμο της ζωής μου, βλέπω καθαρά το χέρι του να με κατευθύνει και να με καθοδηγεί προς το σκοπό τούτο. Και συνειδητοποιώντας την αναξιότητά μου, ιδιαίτερα την κρίσιμη τούτη ώρα, ένα μόνο πράγμα αναβοώ: «Ευλογητός ο Θεός» και «Είη το όνομα Κυρίου ευλογημένον»!

Ιδιαίτερα με συγκινεί αυτή η αγάπη του Θεού, Πανιερώτατε, γιατί διείδα ότι και μέσα από τις δυσκολίες και τα μεγάλα προβλήματα, που έχω αντιμετωπίσει στη ζωή μου, αυτός ο Κύριος όλα τούτα τα μεταποίησε σε πράξεις ευεργεσίας πνευματικής, και όχι μόνο.

Έτσι η κλήση του Θεού ήρθε σε μένα στον πιο κατάλληλο χρόνο και με τον πλέον συγκινητικό τρόπο. Τώρα έκρινε ο Θεός και κατά τρόπο επίσημο να με καλέσει και να μου αναθέσει τον κλήρο της διακονίας του δια μέσου του προσώπου σας, Πανιερώτατε.

Το γεγονός ότι δεν με γνωρίζατε προσωπικά και το ότι ούτε και εγώ δεν είχα την ευλογία να σας γνωρίζω πιο στενά, αυτό διερμηνεύει πολλά θαυμαστά. Γιατί, παρόλα αυτά, με κρίνατε άξιο της εμπιστοσύνης και της αγάπης σας και

«*Ιδού γέγονεν ο δούλος του Θεού Νικόλαος εις διάκονον της του Χριστού Εκκλησίας...*»

μου απευθύνατε την πρόσκληση της διακονίας αυτής. Αυτό εμένα με συγκινεί και με υποχρεώνει στο σεπτό πρόσωπό σας.

Ιδιαίτερα μάλιστα η από μέρους μου ανακοίνωση αυτή της αγαπητικής πρόσκλησής σας για τη χειροτονία μου προς τον ιερέα πατέρα μου και τους δικούς μου, αλλά και άλλους κληρικούς και λαϊκούς του περιβάλλοντός μου, έγινε ολόθυμα και με πολλή συγκίνηση αποδεκτή. Έτσι και η από μέρους τους έκθυμη συμπαράστασή τους στην κλήση μου τούτη, ερχόταν να μου διερμηνεύσει του πλήθους των αισθημάτων της αγάπης σας και να μου χαρίσει την ανάπαυση στο πρόσωπό σας, ότι εναποθέτω τον κλήρον της διακονίας μου σε ένα έμπιστο πνευματικό πατέρα. Ένοιωσα ότι η πρόσκλησή σας διερμήνευε του Θεού την κλήση για μένα, και τούτο είναι το φοβερό για την περιπτώσή μου.

Γι' αυτούς τους λόγους και εξαιτίας όλων όσων επισυνέβησαν, και εννοώ τις ευκολίες και τις δυσκολίες που στη ζωή μου και πρόσφατα αλλά και στο παρελθόν αντιμετώπισα και που εσείς γνωρίζετε, με πληρούν με πρωτόγνωρη συγκίνηση και με παρακινούν σε δοξολογία προς το Θεό.

Προσωπικά σάς είμαι ευγνώμων, πολυσέβα-

Ο νεοχειροτονηθείς διάκονος Νικόλαος, ενό εκφράζει τη συγκίνησή του για το μέγεθος του Μυστηρίου της ιερωσύνης που δέχθηκε και καταθέτει ευγνώμονες υλικές ευχαριστίες προς τον Πανιερώτατο

στέ μου πατέρα και Πανιερώτατε κ. Νικηφόρε, γιατί μου δείξατε ευθύς αμέσως αγάπη. Με αντιμετώπισατε εμένα και τη σύζυγό μου με πολλή κατανόηση. Μας φερθήκατε με πρωτόγνωρη πατρική καρδιά, και μας υποδείξατε πως θα είστε για πάντα ο καθοδηγός, ο συμπαραστάτης μας, ο βοηθός μας. Σας ευχαριστούμε Πανιερώτατε, γι' αυτά. Και προσπάντων σας ευγνωμονούμε, γιατί και τώρα γίνεστε σεις το θεοτερές όργανο διαμέσου του οποίου η Εκκλησία με κατατάσσει στη χορεία της τετιμημένης διακονίας της και στην ιερώνυμη στρατεία των κληρικών της Μητροπόλεως Κύκκου και Τηλλυρίας. Ως αντίδωρο πρωτίστως της πνευματικής αυτής υποχρέωσής μου προς εσάς, είναι, μεταξύ άλλων, να δέομαι στον Κύριο να σας δίνει «δύναμιν πολλήν» επί έτη πολλά, ώστε δόκιμα και φωτισμένα, όπως μέχρι τώρα, να επιτελείτε το πολυσχιδές εκκλησιαστικό, κοινωνικό, πνευματικό, πολιτιστικό και παιδευτικό σας έργο.

Τη στιγμή όμως αυτή είναι εύκαιρο και απαραίτητο να εκφράσω, μέσα από την καρδιά μου, τις ευχαριστίες μου στους γονείς μου, πατέρα Λοΐζο και Θεοδώρα, αυτούς που με μεγάλωσαν και μου πρόσφεραν, κοντά στα τόσα άλλα, την αγάπη προς το Θεό και την Εκκλησία. Παράλληλα όμως θα ήθελα να καταθέσω τις ειλικρινείς μου ευχαριστίες και προς τα πεθερικά μου Νικό-

λαο και Νιόβη, οι οποίοι από την πρώτη στιγμή με περιέβαλαν με περισσή αγάπη και με έκαναν να νιώσω πραγματικό παιδί τους. Τα επτά αδέρφια μου, τις κουνιάδες μου Εμμέλεια μοναχή και Ιωάννα, καθώς επίσης και τους συζύγους των αδελφών μου, θερμά ευχαριστώ. Θερμά επίσης ευχαριστώ όλους τους δικούς μου, και τη σύνολη σύναξη του λαού του Θεού που παρευρίσκονται την ώρα τούτη της χαράς και της ευθύνης μου και τους παρακαλώ να προσεύχονται για μένα.

Ευχαριστίες οφείλω και στον πνευματικό μου, οικονόμο Μιχαήλ Καλλονά, για την όλη συμπαράστασή του και την ενθάρρυνση που μου παρέσχε, προκειμένου να φτάσω στην ώρα αυτή.

Θα ήταν όμως πράξη αγνωμοσύνης και επιληψιοσύνης, αν τη στιγμή αυτή δεν ομολογούσα την ουσιαστική και καθοριστική βοήθεια, που μου προσέφερε στα φοιτητικά μου χρόνια, και όχι μόνο, ο Ηγούμενος της Μονής Βατοπαιδίου π. Εφραίμ. Είναι καθήκον του κάθε χριστιανού και προπαντός του μελλοντικού κληρικού να αναγνωρίζει τους ευεργέτες του και να προσεύχεται γι' αυτούς.

Έστω όμως και απόντα σωματικά, αλλά πιστεύω παρόντα πνευματικά, νιώθω την ανάγκη να καταθέσω την ευγνωμοσύνη μου και να ευχαριστήσω για την όλη ηθική και οικονομική συμπαράστασή του τον μακαριστό Αρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο τον Α΄.

Αναμφίβολα θερμές οφείλω τις ευχαριστίες και την ευγνωμοσύνη μου προς τους σεβαστούς μου πατέρες της θεοφρούρητης αυτής Ιεράς Βασιλικής και Σταυροπηγιακής Μονής της Παναγίας του Κύκκου για την κατά καιρούς ποικί-

λη και σημαντική βοήθειά τους.

Και χωρίς να αποτελεί ευκαιρία της στιγμής, θέλω, Πανιερώτατε, να απευθύνω έντονους και συγκινητικούς λόγους αγάπης και ευχαριστίας προς την σύζυγό μου Χρυστάλλα για τη μεγάλη κατανόηση που επέδειξε και τη θυσία που έμπρακτα επιδεικνύει στην κλήση μου για την ιερωσύνη. Εσείς, Πανιερώτατε, γνωρίζετε περισσότερο από κάθε άλλο, τι εννοώ. Και οφείλω να ομολογήσω πως η μεγάλη καρδιά σας και τα έγκυρα λόγια σας απέβησαν καθοριστικά για την στιγμή τούτη. Θέλω όμως και αυτή την ώρα, για άλλη μια φορά, να την διαβεβαιώσω πως αυτή η αγάπη της και με συγκινεί και μου δίνει δύναμεις, ώστε να αναλάβω και να συνεχίσω αλλά και να φανώ αντάξιος του έργου της διακονίας που ο Θεός με καλεί. Πιστεύω ακράδαντα, αγαπημένη μου Στάλω, πως και με τα νέα αυτά καθήκοντά μου, θα έχομε την ευλογία του Θεού, τόσο εμείς ως σύζυγοι, όσο και τα παιδιά μας Νικόλαος και Λοΐζος, αλλά και την έγκυρη και έμπρακτη συμπαράσταση τη δική σας Πανιερώτατε.

Τέλος, αλλά, ως πρώτο από τους πρώτους, υπέρμετρα ευχαριστώ και δοξάζω τον εν Τριάδι προσκυνητό Θεό μας, ο οποίος με αξιώνει, παρά τη μικρότητά μου, να αναλάβω αυτή την τιμητική και ύψιστη διακονία, την οποία ούτε σε Αγγέλους ούτε και σε Αρχαγγέλους παρέδωσε.

Πανιερώτατε, «οίδα την εμαυτού ψυχήν την ασθενή ταύτην και μικράν, οίδα της διακονίας εκείνης το μέγεθος», γι' αυτό και παρακαλώ να εύχεστε, ώστε το Πνεύμα το Άγιο να θεραπεύει τα ασθενήματά μου, να αναπληρώσει τις ελλείψεις μου και να με αξιώσει να ευρεθώ δόκιμος διάκονος του Μεγάλου Αρχιερέα Ιησού Χριστού και της ημετέρας θεοφιλούς Πανιερότητας». ■

Στιγμιότυπο από τη θεία Λειτουργία. Διακρίνεται ο ιερέας Παπαλοΐζος, πατέρας του νεοχειροτονηθέντα